

[Carl Petersen.]

basisprisen på byg fra de foreslåede 46 kr. pr. 100 kg til 52 kr., og så vidt jeg erindrer, skulle dertil lægges 50 øre pr. måned fra oktober til april. Baggrunden for dette krav i henvendelsen var, at man ventede, at en basispris på 46 kr. ville animere landmændene til en for stor produktion af svin med deraf følgende lave priser på eksportmarkedet. Baconafregningsprisen til slagterierne var på det tidspunkt omkring 4 kr. pr. kg. Der var derfor god grund til advarselne mod at begrænse produktionen, da prisen ikke tålte at komme ret meget længere ned, hvis den skulle være rentabel. Det, jeg blot ikke kunne forstå dengang — og for øvrigt heller ikke nu — er, at en pris på 52 kr. skulle kunne forhindre en forøgelse, da flæskeprisen, som dengang blev kaldt lav, dog mindst indbragte 52 kr. pr. 100 kg, når kornet anvendtes i svineproduktionen. Det var grundlaget for, at vi i fjor sagde nej til denne forhøjelse.

Hvis nu de herrer, der mødte fra organisationerne som deputation i fjor i udvalget, havde fået ret: at man ved den ønskede forhøjelse kunne have begrænset produktionen, så kan da vist alle i dag se, hvad der var sket, og hvilke bebrejdelser der med rette kunne have været vendt mod de politikere, der havde vedtaget loven. Selv med de 46 kr. som basispris, der dengang blev vedtaget, kom man alligevel til at mangle flæsk i årets løb. Baconafregningsprisen til slagterierne steg fra de førnævnte 4 kr. i april måned 1963 til 5 kr. i december samme år, og det til trods for at basisprisen på korn var 46 kr. Her er efter min mening det bedste bevis for, at man skal være meget forsigtig med at opfylde ønskemål, der kommer fra interesserede organisationer — i dette tilfælde havde det i hvert fald været rivende galt.

Jeg vil selvfølgelig ikke benægte, at man kunstigt kan forhøje priserne på foderkorn så meget, at de får indflydelse på den del af den dyriske produktion, der skabes ved indførte fodermidler. Selvfølgelig kan man gøre en råvare så dyr, at den forhindrer en rentabel produktion og produktionen holder op, det er da en given ting; men betingelsen er, at prisen på denne råvare kommer til at ligge betydeligt over, hvad man kan udbringe den til i den færdige produk-

tion; det er lige så givet. Nu ved jeg godt, at der kan stilles mange regnestykker op om dette emne, og ser man på de nyeste forsøgsresultater, er man jo kommet så langt ned med foderforbruget pr. kg tilvækst, at udnyttelsesprisen for korn med de nuværende afregningspriser på flæsk er i nærheden af 70 kr. pr. 100 kg. Jeg vil ikke benytte dette tal i min argumentation, men bruge 60 kr., så er jeg i hvert fald sikker på, at det kan holde. Det vil ganske enkelt sige, at skulle man bremse svineproduktionen gennem lovfæstede højere kornpriser, skulle prisen i hvert tilfælde være mindst 65 kr. — og mon det er klogt på grundlag af de erfaringer, vi har?

Jeg kan da godt forstå, at de konservative, som repræsenterer det kornsælgende landbrug — det konservative parti er jo stadig storlandbrugets parti — gerne vil vandre den vej. Jeg kan derimod ikke rigtig forstå, at partiet venstre er så medgørligt over for en sådan tanke. Det er dog til syvende og sidst det mellemstore landbrug, der må betale, og det ved venstre vel. Men dette til trods fremgår det jo af ministerens fremsættelsestale, at der forud for lovforslagets fremsættelse har været ført forhandlinger med landbrugets organisationer. Det fremgår af fremsættelsestalen, at landboforeningerne og tolvmandsforeningerne har gentaget deres krav om at få den forhøjede pris til trods for de uheldige virkninger, som jeg her har redegjort for.

Det fremgår også af fremsættelsestalen, at husmandsforeningerne har nogle tanker om at erstatte de nugældende bestemmelser med en tilskudsordning til det kornsælgende landbrug på maksmalt 8 kr. pr. 100 kg for nettosalg. Staten skal selvfølgelig betale; det er jo snart det eneste, organisationerne kan enes om.

Jeg synes, at der her er fremsat tanker, der fortjener en nøjere overvejelse, hvis man skal have en kornlov også for høståret 1965. At lovens administration efter disse nye tanker vil blive enklere, er vel helt klart, men den hjælp, som den nuværende lov yder dem, der er i likviditetsvanskeligheder, derved at de kan aflevere brødkorn til en fastsat pris, vil samtidig ophøre. Men man regner formentlig med, at disse vanskeligheder ikke mere eksisterer, og det er der da kun grund til at glæde sig